уреде мъ петимата. Аз пръвъ ги я знаях. Аз не съм дръзе.

Очите на мистеръ Подфрей запитаха подъ знамение мъ очите и той запъпка на едно място, а пръститѣ мъ нервно си играяхъ отъ часовника мъ вериги.

— Какъ ви кара да мислите, че аз съмъ видъ нѣщо на ръката ви, лордъ Артуре, повече отколко кой ви кара?

— Знамъ че сте видъ и настоявамъ да ми кажете какво то. Аз ще ви заплатя. Аз ще ви дамъ чекъ на ~~аз~~ мъ.

Зелените мъ очи свѣтнаха за мигъ и пакъ потъмнѣхъ.

— Чекъ ли? попита кой-сетѣ мистеръ Подфрей, полекичка.

— Разбира се. Ще ви пратя чекъ отъ утрѣ. ~~На~~ Кой клубъ ~~е ваш?~~ посѣщавате

— Аз не ходъ въ никой клубъ. Т.е. за сега поне. Адресътъ ми е, — но по-късно ми да ви дамъ карточката си. И конто чувахъ ги дреба на дрипичкаѣ си една значителна карточка, мистеръ Подфрей ъ подаде съ ~~на~~ нѣжъ поклонъ на лордъ Артура, който прочете на нея:

Мистеръ Септимусъ Подфрей
Професионаленъ хиромантъ
103-а улица Уестъ Пойнтъ

— Приемамъ отъ уесенъ до четири, изговори мистеръ Подфрей механически на стъмнѣйсвата прѣдъ отъ нѣсъ.

— Побързайте, чувъ лордъ Артуръ, силно прибѣдѣлъ, протягайки ръката си.

Мистеръ Подфрей хвърли нервенъ погледъ наоколо и затвори вратата съ тежката вратна завѣса.

— Това ще трае малко врѣме, лордъ Артуре, по добрѣ да сѣднете.

— Побързайте, сръ, викна лордъ Артуръ повторно, като тропна съ кракъ въ мъхавия подъ.

Мистеръ Подфрей се усмихна, извади изъ дрѣхата на дрипичкаѣ си една малка бѣлоснѣжна кърпа и я избръсна грижливо съ кръчмаѣ си.

— Готовъ съмъ, каза той.

II

Десетъ минути слѣдъ това, съ лице прибѣдѣлѣло отъ ужасъ и съ обезумѣлъ отъ страхъ, лордъ Артуръ Севилъ изтичъ изъ Бентинкъ Хаусъ, пробѣгайки си пѣтя прѣзъ парка по лудешки обличенъ въ кожухъ, който бѣше се напрупалъ около една голѣма цвѣтарска завѣса, изтерзайки кабинета ми не видѣхъ и не чувахъ нѣщо. Кожухъ бѣше мокъ спуденъ и газовитѣ лампи наоколо площадъ на свѣтнѣхъ и трепѣрѣха отъ ~~разрани~~ силния вѣтъръ, но радостъ мъ трепѣрѣ